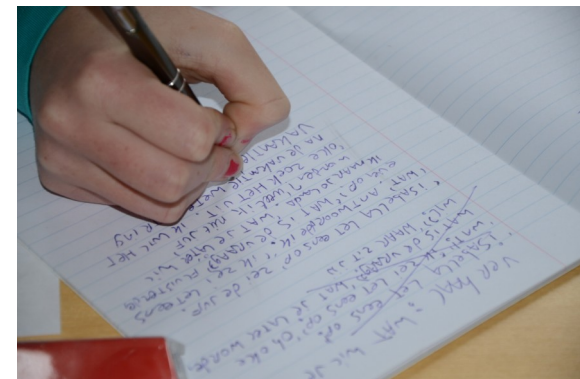

Het leukste boek

Wat wil je worden?

C-Xaendry Dorant en Lieke Horck

De schrijvers

Dit zijn C-Xaendry en Lieke. Ze volgden een workshop 'verhalen schrijven' bij kinderschrijfatelier schrijfletters. Dat was tijdens de Try-Out Cultuur. Ook na die ene les bleven ze samen schrijven. Hun verhaal heet: Wat wil je worden?

C-Xaendry (9)

'Ik lees graag dikke boeken. Geronimo Stilton bijvoorbeeld, maar ook aardrijkskundeboeken. Schrijven vind ik ook leuk. Nu werk ik aan het verhaal De verdwenen parel.'

Lieke (12)

'Boeken zoals Dagboek van een Muts vind ik leuk. Ik schrijf ook zelf verhalen. Soms doe ik mee aan een schrijfwedstrijd. Laatst was ik bij de beste tien. Ik zit ook bij scouting.'

Het verhaal

Hoe kom je aan een onderwerp om over te schrijven? Daar zijn heel veel trucjes voor. C-Xaendry en Lieke bladerden door jongerenkrant 7Days. Bij deze afbeelding bleven ze hangen...

Wat wil je worden?

C-Xaendry Dorant en Lieke Horck

Ik zat weer een nieuwe strip te tekenen (over mijn verjaardag) in mijn schrift toen de juf ineens zei: 'Isabella! 'Let eens op!' 'Wat?', antwoordde ik. 'Ik zei: Isabella, let eens op.' Ik stootte Jolanda aan en fluisterde: 'Wat is de vraag?'. 'Wat je later wil worden?', fluisterde Jolanda terug. 'Weet ik niet, mevrouw De Wind.' 'Denk er maar eens over na. Na de vakantie wil ik een uitgebreid verslag van twee pagina's. Met informatie over het beroep.' 'Maar juf...' 'Niks maar. Gewoon luisteren.' 'Pff. Echt iedereen is mijn verjaardag vergeten.'

Tring! De bel! 'Yes, vakantie!', riep ik. 'Ga je mee naar het park?', vroeg Jolanda op het schoolplein. 'Ja, oké', zei ik, 'dan hoef ik tenminste geen huiswerk te maken.' Dus we liepen naar het park. We gingen op een bankje zitten om te kletsen. Jolanda vroeg: 'Wat wil je nou worden Isabella?' 'Weet ik niet,' zei ik. 'Boeien trouwens. Ik heb nog twee weken en ik ga genieten van mijn vakantie. Dat betekent tekenen en geen huiswerk maken.' 'Oké', zei Jolanda, 'is goed. Ik ga nu naar huis. Doe!'.

'Is nu echt iedereen mijn verjaardag vergeten?', dacht Isabella. 'Zelfs mijn bff?' Ze stond ook op om naar huis te gaan. Toen ze voor de deur stond, zocht ze haar sleutel. Maar in de binnen-

zakjes van haar tas zaten alleen wat Smarties. Ze belde aan, maar niemand deed de deur open. Wel glipte er een briefje door de brievenbus. Haar zusje was nog thuis! Isabella las het briefje. Met mooie letters stond erop:

*Ik weet dat jij het bent, Isabella. Maar ik mag niet opendoen van mama en papa. Zij hebben trouwens ook de sleutel. Liefs, je zusje Charlotte xxx
PS: mama en papa zijn pas om 16:30 thuis.*

'O nee', mompelde Isabella. 'Ik ga wel even naar Jolanda.' Ze drukte op de bel: ting dong. 'Hoi Jolanda,' zei Isabella, 'mag ik even bij jullie komen? Mijn zusje is alleen thuis en ze mag niet opendoen.' 'Oké', zei Jolanda. 'Jouw ouders en mijn ouders zijn in gesprek. Het is nu 14:00 uur en ze zijn pas om 16:30 uur thuis. Het duurt dus nog 2,5 uur!' 'Waarover zijn ze dan in gesprek?', vroeg ik. 'Dat weet ik niet', zei Jolanda. 'Ik heb het ze gevraagd via Whatsapp, maar het enige wat mijn ouders terugstuurden was: Je weet best waarover we moeten spreken met de conrector en de ouders van Isabella.'

Ik was nieuwsgierig. 'Mag ik eens zien?', vroeg ik daarom. 'Geloof je me niet ofzo?', zei Isabella een beetje boos. 'Jawel', zei ik. 'Ik geloof je wel, maar mag ik het niet zien dan?' 'Eh, eigenlijk moet je naar huis', zei Jolanda. 'Ik moet nog huiswerk maken. Doe.'

Verdrietig liep ik naar het park. Was dan echt iedereen mijn verjaardag vergeten? Ik liep naar mijn favoriete plekje in het park. Ik pakte mijn schetsboek uit mijn tas en begon een nieuwe strip te tekenen. Ineens stond mijn zusje Charlotte voor me. Ze zei: 'Kom je mee naar huis?'

Nu werd ik boos. 'Luister', zei ik. 'Ik wil een paar dingen zeggen en o wee als je me onderbreekt.' 'Oké, oké', zei Charlotte, 'ik luister al.' Ten eerste: iedereen is mijn verjaardag vergeten vandaag. Echt iedereen! Ten tweede: waarom mocht ik niet naar binnen?' 'Nou', stamelde Charlotte. 'Nee,' zei ik, 'onderbreek me niet. Zo meteen mag je antwoord geven. Ten derde: mama en papa zijn in gesprek met de conrector maar ik heb niks gedaan.'

'Uh,' begon Charlotte voorzichtig, 'mag ik nou antwoorden?' 'Ja graag,' zei ik. 'Als je mee naar huis komt, krijg je antwoord op alles.' 'Nou, oké dan', zei ik. Dus ik liep met Charlotte mee naar huis. Ik liep naar binnen zei: 'Nou, vertel dan.' Maar Charlotte zei alleen maar: 'Drie, twee één.' Ineens kwam iedereen tevoorschijn en riep: 'Surprise!' 'Dacht je nou echt dat we je verjaardag vergeten waren?', vroeg Jolanda. 'Nou ja, eigenlijk wel', zei ik. 'Ik mocht niet eens mijn eigen huis binnen. En ik had geen moment aan een surpriseparty gedacht.' 'Nou, sorry,' begon Charlotte, 'maar anders was het geen surprise meer.' Het geeft niet,' zei ik. 'Ik vind dit nu al de tofste verjaardag ooit.'

'De taart komt er zo aan hoor,' riep mijn moeder vanuit de keuken. Eerst dus maar mijn kadootjes uitpakken. Het eerste pakje was van Charlotte. Er zat een mooi kaartje aan vastgebonden. Daarop stond:

'Ik hoop dat je er blij mee bent, zus. Ik vond het wel leuk voor jou. Ik heb het zelf gemaakt xxx je zusje Charlotte'

In het pakje zat een mooie tekening. 'Dank je wel,' zei ik en omhelsde mijn zusje. Van Jolanda kreeg ik een mooi schetsboek. 'Om nog mooiere tekeningen te maken,' zei ze erbij. Van mijn ouders kreeg ik 50 euro. Ze zeiden: 'Om zelf iets leuks te kopen. Bijvoorbeeld nog meer tekenspullen.'

'De rest van het bezoek kan elk moment komen', zei Charlotte. En inderdaad: de deurbel ging en toen ik opendeed zag ik mijn nichtje. 'Hoi,' zei ik. 'Gezellig dat je er ook bent.' Ook mijn nichtje had een mooi pakje bij zich. Er zaten veel mooie stiften in. 'Dank je wel,' zei ik. Daarna ging nog een paar keer de bel (familie en de rest van mijn vriendinnen). Toen al het bezoek er was en ik alle pakjes (met bijna allemaal tekenspullen) had uitgepakt gingen we taart eten. 'Lekker mam', zei ik. 'Jij kan goed taarten bakken. Maar ja, dat moet ook wel als banketbakker. Mijn moeder antwoordde: 'Ja, ik kan goed taarten bakken en jij kan goed strips tekenen. Daar moet jij later iets mee gaan doen.'

Jolanda hoorde het en zei: 'Ja, dat we daar niet eerder aan gedacht hadden. Je moet striptekenaar worden!' 'Nou,' zei ik, 'ik weet het niet. Zó goed is het nu ook weer niet.' 'Wel waar, joh', zei mama. 'Jij kan supergoed strips tekenen. Kijk maar eens wat je vandaag weer hebt gemaakt over je verjaardag. Heel knap. Ik kan dan goed taarten bakken maar geen mooie strips tekenen. zo heeft iedereen zijn eigen talent.' 'Zie je wel', zei Jolanda. 'Daarover moet je verslag gaan. Echt.' 'Oké,' zei ik. 'Als jullie dat echt vinden.'

Toen al het bezoek weg was, ging ik samen met Jolanda naar boven. We zochten informatie over striptekenaars. Al snel vonden we een website er stond:

Ben jij een jonge striptekenaar en wil jij later graag verder als striptekenaar?

Zend dan nu jouw strip naar irmabakker@strips.nl en wie weet nodigen we jou wel uit om je strips verder te gaan maken samen met Irma.

Inzending mogelijk tot 5 juni. Prijswinnaars krijgen uiterlijk 7 juni bericht.

'O jee', zei Jolanda, '5 juni dat is vandaag!' 'Ja, inderdaad,' zei ik, 'en Irma Bakkers is de beroemdste striptekenaar van Nederland. Zij tekent Suske en Wiske, Donald Duck en nog veel meer bekende strips.' 'Je moet de strip die je vandaag hebt gemaakt over je verjaardag inzenden!', zei Jolanda. 'Vind je echt?' zei ik. 'Ja, die strip is supergoed! Dat je baalde dat iedereen je verjaardag vergat en van je surpriseparty.' 'Oké, dat ga ik doen.'

Ik stuurde dus die strip naar Irma Bakker. Dit was de email die ik schreef:

Hoi Irma,
Ik zag het bericht op jouw website pas vandaag, maar ik zend toch nog deze strip in.
Groetjes Isabella

Rond zeven uur was al het bezoek weg. Alleen Jolanda bleef nog want we gingen logeren. Om negen uur moesten we naar boven, maar we bleven nog heel lang kletsen over vandaag. De volgende ochtend keek ik of ik nog e-mail had. Ik zag dat Irma al een e-mail had teruggestuurd. Er stond in:

Hoi Isabella,
We hebben alle honderden ingezonden strips bekeken. We vonden jouw strip het beste. Dus nodigen we jou, je ouders en nog twee mensen uit om je strip verder uit te werken. Hieronder staan een paar data. Overleg even met je ouders en dan hoor ik wel wanneer je kan.

10 juni
12 juni
15 juni

Als je alle drie de dagen niet kunt, dan kijken we even voor een andere datum. Meer informatie komt nog.
Groetjes Irma

Ik maakte Jolanda snel wakker en vertelde van de e-mail. Ze was natuurlijk net als ik super blij. Na een uur geklets en de e-mail honderd keer gelezen te hebben. Gingen we beneden lekker ontbijten. We vertelde het natuurlijk aan mijn ouders en mijn zusje. En ook die waren net als Jolanda super trots. Mijn moeder zei: 'Zie je nou wel dat je het kan.'

Na het ontbijt stuurde ik samen met Jolanda een e-mail terug naar Irma. Dit schreven we:

Hoi Irma,
Ik ben heel blij met deze prijs! Na overleg met mijn ouders
hebben we besloten. Dat we graag 12 juni komen.
Groetjes Isabella

'Nou moet je toch blij zijn met de opdracht', zei Jolanda. Ik keek verbaasd van: welke opdracht? Jolanda begreep me meteen en zei: 'Van de juf, over wat je wil worden. Nu hoef je alleen maar een verslag te schrijven over je verjaardag.' 'Ja, dat klopt!', riep ik. 'Ik moet de juf eigenlijk bedanken, want nu ga ik Irma Bakker ontmoeten!'

Dit is een uitgave van kinderschrijfatelier schrijfletters.
copyright © 2016 www.schrijfletters.nl
estervanzundert@gmail.com

